

Ilmavirta alkoi kohista Ernon korvissa, ja alhaalla oleva maanpinta lähestyä. Kauempana erottuivat öljykentän öljypumput ja muutama rakennus, mutta suunnitelma oli laskeutua hyvän matkan päähän ja suorittaa isku vasta pimeän laskeuduttua. Siihen asti kaistale kuolleeksi kuivunutta metsää laskeutumispaidan ja öljykentän välissä toimi riittävänä näkösuojana. Erno kiskaisi narusta, ja laskuvarjo pullahti ulos levittäytyen hänen yläpuolelleen. Vauhti hidastui äkisti ja hän leijaili maahan lähelle pystyyn kuolleista, paljaista puista koostuvan metsän laitaa. Yksi toisensa jälkeen kuusitoista laskuvarjoa avautui ja laskeutui metsän laidalle. Kaikkien ryhmän jäsenten ehdittyä maahan, Johnson ohjeisti heitä asettumaan aseisiin kuivuneen metsän kätköihin. Hämärän laskeuduttua Irina, joka oli ryhmän tiedusteluvastaava, ohjeisti sormet tabletin ruudulla tanssien, pienen tiedusteludroonin nousemaan ilmaan. Tummanharmaa nelikopteri lipui äänettömästi taivaalle. Sen varustukseen kuului muun muassa lämpökamera ja ultraääniskanneri, joka toimi ikään kuin röntgenkatse, jolla näki esteiden läpi. Zoomaamalla droonin videokameran näyttämää kuvaa, Irina sai melko etäältä tarkan kuvan öljykentän ympäristöstä. Hän välitti videon muiden älypiilolinsseihin. Koko ryhmä sai näin hyvän esikatsauksen kohdealueesta. "Saivathan kaikki videon?" kuului Irinan ääni Ernon kuulokenapeista. "Tässä Vihreä kahdeksan, sain videon. Kuitaan", Erno vahvisti. Hän ei oikeastaan puhunut ääneen, vaan pelkästään muodosti lauseet suullaan. Kypärän sisäpuolella oleva pieni kamera nimittäin luki huulilta ja muutti sanoman kuulluksi puheeksi. Näin ryhmä pystyi kommunikoimaan täysin äänettömästi. "Voi piru vie! siellä on konekoiria", Irina puuskahti. Konekoirat olivat vartiointirobotteja, jotka muistuttivat jossain määrin vahtikoiria. Niiden torso näytti kylläkin kuusikulmaiselta metalliharkolta, mutta jalkojen rakenteeseen ja toimintaan oli otettu mallia elävistä koirista. Pää oli soikea palikka, jossa oli lämpökamera, erittäin herkkä äänisensori ja sähkölamautin. Pimeän laskeuduttua öljykentän keskellä sijaitsevassa vartiotorissa syttyi valonheitin, jonka valokiila ryhtyi pyyhkimään pimeyden verhoamaa karua maastoa. Greenforcen oli tullut aika toimia. Kukin kytki päälle älypiilolinsseihinsä asennetun yönäkö-ominaisuuden. Hiljaa ryhmä lähti hiipimään metsän kätköistä kohti öljykenttää. Biopoliisit olivat aseistautuneet rynnäkkökivääreillä ja pistooleilla, jotka ampuivat lamautusluoteja. Lisäksi jokaisella oli yksi ultraäänikranaatti. Johnsonilla oli lamautinkiväärin sijasta EMP-kivääri, jonka käyttötarkoitus oli vioittaa sähkölaitteita matkan päästä. Kivääreissä oli infrapunatähtäimet, joiden säteet saattoi nähdä vain yönäkö-ominaisuuden ansiosta. Aluetta ympäröi teräsverkkoaita, jonka päällä oli piikkilankaa. Johnson otti vyöltään pienen suihkepullon ja ruiskutti sen sisältöä useisiin eri kohtiin verkkoaitaa. Teräs alkoi syöpyä ja muuttui pian savuavaksi nesteeksi. Johnson väänsi irtopalasen verkkoaitaa pois paikoiltaan ja viitto sitten kaikkia kulkemaan aukosta. He hiipivät öljypumppujen varjoissa lähestyen vartiotoria ja sen lähistöllä olevaa rakennusta. "Vihreä kahdeksan. Tässä Vihreä johtaja. Kun sanon 'nyt', ammu tornissa olevaa vartijaa", kuului Johnsonin ääni kuulokkeista. "Vihreä kahdeksan kuittaa", Erno vahvisti. Johnson kohotti EMP-kiväärinsä kohti tornin huippua ja painoi liipasinta. Näkymätön ja äänetön radioaalloista koostuva säde osui valonheittimeen ja sai sen samantien oikosulkuun. Valo räpsyi pari kertaa ja sammui sitten. "Nyt." Erno painoi liipasinta. Äänenvaimennin hiljensi aseiden äänen vaimeaksi poksahdukseksi. Lamautusluoti ampaisi ilman halki. Se oli pieni muovikuorinen sylinteri, jonka päässä oli kaksi pientä metalliväkästä ja neula. Kun ammus osui vartijaan, väkäset tarttuivat tähän ja niiden kautta kulki lamauttavaa sähkövirtaa. Se piti uhrin aloillaan, kunnes neulan kautta verenkiertoon päässyt nukutusaine alkoi vaikuttaa. "Meidän on nyt toimittava nopeasti, sillä joku varmasti huomaa pian, että valonheitin on sammunut", Johnson muistutti. Irina ohjasi droonin isoimman rakennuksen lähelle ja käynnisti ultraääniskannauksen. Pian Ernon näkökentän alalaitaan ilmestyi älypiilolinssien kautta kartta

rakennuksen pohjapiirustuksesta. Kartassa näkyi pieniä punaisia pisteitä. Ne merkitsivät ihmisiä. Erno itse näkyi omalla ruudullaan keltaisena nuolena ja muut ryhmäläiset vihreinä pisteinä. Äkisti alkoi kuulua vaimeaa naksahdusta ja jousien vingahtelua. Erno valpastui. Konekoirat olivat huomanneet heidät. Erno jähmettyi huomattessaan vartiotornin takaa häntä kohti syöksyvän robotin. Se oli jo hyvin lähellä ja liikkui todella nopeasti. Sen juoksu oli yhtä sulavaa kuin villieläimellä. Lamautusluodit tuskin toimisivat. Samassa robotti jähmettyi ja tuupertui kyljelleen maahan. Ernolta meni sekunti tajuta, mitä oli tapahtunut. Johnson oli ampunut konekoiraa EMP-kiväärillään. Kuulokkeiden kautta kuului tuskainen älähdys. Erno näki sivusilmällään kuinka toinen konekoira kaatoi erään hänen ryhmäläisistään kumoon. Todettuaan biopoliisin uniformun sähköä eristäväksi, robotti ryhtyi hakkaamaan uhriaan etujaloillaan. Ennen kuin Erno ehti reagoida, Johnson oli ilmaantunut hänen viereensä ja tähtäsi EMP- kiväärillään. Konekoiran päästä leimahti pieni kipinä ja se kellahti maahan. Samassa kuului huutoja, ja lasertähtäinten säteet alkoivat pyyhkiä pimeyttä. Ison rakennuksen ovi oli lennähtänyt auki ja sieltä säntäsi ulos aseistautuneita rikollisia. Oli aika toimia ennen kuin viholliset ehtisivät levittäytyä. Erno tarttui ultraäänikranaattiin ja viskasi sen kaikin voimin rakennuksen edustaa kohti. Kolme rikollista vaipui polvilleen pidellen päätään. Ultraääni aiheutti kranaatin läheisyydessä oleville päänsärkyä, sekavuutta ja pahoinvointia. Konetuliaseen rätinä leikkasi ilmaa. Samassa Erno tunsu voimakkaan jysäyksen, kuin nyrkiniskun, vatsassaan. Taipuessaan kaksin kerroin henkeään haukkoen, hän tajusi tulleen aammutuksi. Uniformun ansiosta vammat kuitenkin jäisivät hyvin vähäisiksi. Erno liikkui sivusuunnassa vihollisiin nähden ja tulitti. Osuman saanut rikollinen kaatui maahan. Keho jäi tärisemään lamauttavan sähkövirran kourissa. Toinen luoti iskeytyi Ernoon. Tällä kertaa osuma tuli reiteen, aivan polven yläpuolelle. Erno ähkäisi tuskasta. Kipu alkoi jo häiritä hänen suorituskyykyään. Erno säntäsi kahden muun biopoliisin kanssa pienen rakennuksen kulman taakse suojaan. Samassa joku heitti heidän viereensä kaasukranaatin, josta purkautui pilvi harmaata kaasua. Erno vetäytyi nopeasti kaasun läheltä, vaikka hänen kypärässään olikin hengitysilman suodatin. Se osoittautui viisaaksi valinnaksi. Kaksi muuta biopoliisia, jotka eivät olleet yhtä nopeasti ehtineet pois kaasun luota, alkoivat huutaa tuskasta. ”Se syöpyy uniformun läpi!”, toinen heistä ulvoi. Molemmat kaatuivat maahan ja alkoivat kouristella. Erno katsoi kauhistuneina vuoroin tovereitaan, vuoroin asunsa hihaan ilmestyneitä pieniä reikiä, joista näkyi punoittavaa ihoa. Tulitus lakkasi. Kaasupilvi oli hälvennyt ja sen uhrit makasivat nyt liikkumattomina. Ernon tarkastellessa heitä lähempää, hän totesi heidät melko varmasti kuolleiksi. Havainto jyskytti epämiellyttävänä pelon lähteenä hänen takaraivossaan. Mitä vähäisempi altistuminen riittäisi tekemään? Käsivarressa ainakin tuntui pistevää kipua, kuin joku olisi tökkinyt neulalla. Muita oireita hänellä ei kuitenkaan tuntunut olevan. Kulman takana avautui näkymä taistelun lopputuloksesta. Kaikki rikolliset makasivat tajuttomina maassa. Irina ja eräs afrikkalaistaustainen biopoliisimies autoivat Teppoa juuri varovasti makuuasentoon. Tämä oli ilmeisesti saanut päälleen kokonaisen suihkun luoteja, sillä näytti olevan hädin tuskin tajuissaan. Äkillinen huimaus iski Ernoon saaden hänet horjumaan. Silmissä alkoi sumentua ja pahoinvoinnin aalto pyyhkäisi hänen kehonsa läpi. Hän riisui kypäränsä ja oksensi. Paniikki alkoi jäytää hänen mieltään. Johnson ilmaantui hänen viereensä. ”Mikä on vointi?” ”Sain myrkkyykaasua. Eduard ja Calvin ovat kuolleet.” ”Tiedätkö yhtään mikä aine?” ”Se oli harmaata syövyttävää kaasua, joka ilmeisesti toimii myös hermomyrkkynä. Muuta en osaa sanoa. Eduard ja Calvin ovat tuon kulman takana, samoin kranaatin jäänteet.” Johnson oli kaivanut esille taskukokoisen röntgenfluoresenssispektrometrin. Laitteella määritettiin aineiden kemiallisia koostumuksia. ”Käyn ottamassa näytteen, jotta tiedämme millä hoitaa sinua”, hän sanoi. Erno

nyökkäsi. Johnson määrittä taistelukaasun koostumuksen ja lähetti tiedot siitä IEPO:n päämajaan. Sitten hän antoi lähimmälle lentokentälle odottamaan menneelle lentokoneelle käskyn saapua noutamaan heitä. Muut biopoliisit ryhtyivät laittamaan vankeja käsirautoihin. Nämä olisivat jonkin aikaa IEPO:n huostassa, ennen kuin tulisivat luovutetuiksi kotimaansa viranomaisille. Suurin osa vangeista oli Afrikan kantaväestöä, mutta mukana oli myös muutama vaaleaihoinen eurooppalais- tai amerikkalaistaustainen. Rikollisista kaksi oli naisia. Merialuksen kentälle oli ilmaantunut ambulanssihelikopteri, sekä muutamia poliisihelikoptereita. Greenforcen kone laskeutui ja rullasi pysähdyksiin. Johnson ja eräs toinen biopoliisi taluttivat Ernon ensimmäisenä ulos koneesta. Perässä tulivat muut biopoliisit mukanaan jono tokkuraisia vankeja. Lopuksi ulos kannettiin Eduard ja Calvin mustissa ruumiskasseissa. Ensiapuryhmä kiirehti Ernon luokse, jonka suusta oli alkanut pursuta vaahtoa. Hän oli saanut jo matkan aikana kivuliaita lihaskouristuksia, joita oli pyritty lievittämään yleisluontoisilla lääkkeillä. Nyt hänelle annettiin Johnsonin lähettämien tietojen perusteella valittua vastalääkettä suoneen ruiskutettuna. Sen jälkeen hänet vietiin ambulanssihelikopteriin ja kuljetettiin sairaalaan. Erno heräsi ja huomasi makaavansa sairaalavuoteella. Halla istui hänen vuoteensa vieressä ja hymyili, joskin hieman surumielisesti. ”Olin todella huolissani sinusta. Mutta nyt olet kunnossa. Sinun täytyy vain levätä”, tämä sanoi silittäen samalla hänen päätään. Merialuksen kaupungintalon kokoushuoneessa IEPO:n johtokunnan jäsenet istuutuivat vakavailmeisinä pitkän tammisen pöydän ääreen. Johtokunnan puheenjohtaja rykäisi kurkkunsa selväksi ja ryhtyi puhumaan: ”No niin. Päivän aiheena siis pohdinta mahdollisista muutoksista öljylakiin. Monen valtion edustajat ovat vedonneet tarpeeseen höllentää öljylakia taloudellisista syistä. Myös laittomaan öljykauppaan nojaavan rikollisuuden lieventämisestä on tarjottu perusteeksi. Tämä on ihan pohdinnan arvoinen asia, ottaen huomioon äskettäisen Keski- Afrikan tehtävän, joka osoitti että rikollisjärjestöt ovat muuttuneet entistä aggressiivisemmiksi ja vahvemmiksi. Lain muuttaminen luonnollisesti edellyttäisi tämän johtokunnan jäsenten enemmistön hyväksyntää. Mitä näkökulmia teillä herää asiaan liittyen?” ”Ei missään nimessä! Emme saa hiilidioksidipäästöjä koskaan kuriin, mikäli alamme lipsua tässä asiassa”, sanoi harmaahiuksinen keski-ikäinen mies järkähtämättömästi. ”Entä jos myöntäisimme poikkeuslupia öljyn käyttöön. Afrikan taloushan on aivan retuperällä. Hiekkamyrskyt ovat vioittaneet ison osan aurinkopaneeleista, eikä pääomaa tai materiaalisia resursseja näytä oikein riittävän korjaustöihin tai uusien rakentamiseen. Ehkä öljyn salliminen energiantuotannossa voisi parantaa Afrikan tilannetta ja hillitä pakolaiskriisiä”, huomautti puolestaan vähän yli kolmekymppinen tummahiuksinen nainen. ”Se olisi vain ongelman lykkäämistä kunnes se räjähtää kasvoillemme entistä isompana. Emme voi ottaa pienintäkään riskiä ilmastonmuutoksen kiihtymisen suhteen. Jos Afrikan aavikoituminen ei hidastu, meillä on parin vuosikymmenen sisällä aivan ennennäkemätön pakolaiskriisi, kun koko Afrikka muuttuu elinkelvottomaksi”, harmaahiuksinen mies vastasi. Pitkällisen keskustelun jälkeen suoritettiin kokeellinen äänestys, jossa kaksi kolmasosaa johtokunnan jäsenistä oli lakimuutosta vastaan. Loppu